

második világháború során, 1939-1945 között 817 német, 149 japán, 85 olasz, 120 szovjet, 54 amerikai, 78 angol tengeralattjáró süllyedt el vagy pusztult el egyből okok miatt, 90-95 százalékban harctevékenységek során. A második világháború a tengeralattjárók fejlesztésével kapcsolatos katonai versenyek megsokasodtak. Megmaradt a levegőigény nélküli, hosszúra, víz alatti hajózást lehetővé tevő hajózási kivitelezése, a csendes vízre zajmentes haladás biztosítása, a kényelmes víz alatti felmelegedésnek elkerülése, vagyis, hogy fizikai tulajdonságaik ne kerüljék el magukat a rajjuk leselkedő felderítő eszközöknek. Felerősítettek a gyorsasági, szilárdsági és állóképességű katonai versenyek, miközben az atomhajózási hadászati koncepciókat kiegészítették a nukleáris víz alatti tengeralattjáróknak.

Ha tekintetbe vesszük, hogy egy tízezer literes teljesítményű hajó 24 vízóra alatt körülbelül Diesel motorral ezer liter, az olajvízzel szembe kétféleképpen, mekkora elnyelést jelent az atomhajózási, amely naponta szinte csak grammnyi hasadási anyagot fogyaszt. A hagyományos hajózási nehézség tízezer kilométerre korlátozza a hajók hatótávolságát (az egyszerű víz alatti anyag-feltöltéssel megtehető távolság), ezzel szemben a hajó-atomhajózási, amely víz alatti körülményben kis mennyiségű, rugalmasabb víz alatti kilométerre növelte a hatótávolságot, lehetővé téve például a fegyverrel történő kikötés a fegyverrendszerekkel való terhelés is. Mindezzel szemben természetesen nem a kivitelezési költség, a sugárzóanyag bonyolultsága, katasztrófa esetén a tenger radioaktív szennyezésének veszélye, és még a víz alatti hajtóanyag korróziós kockázata. A Szovjetunió 1958-59-ben építette meg első nukleáris meghajtású tengeralattjáróját, Nagy-Britanniában 1963-ban, Franciaországban 1969-ben, a Kínai Népköztársaságban pedig 1971-ben bocsátották vízre az első atomhajózási tengeralattjárókat. forrás: múltkor